

2

Nadat ze op de aangewezen plaats waren gekomen en de zaden hadden uitgestrooid, hun hart vervuld van grote verbijstering en maar een klein beetje hoop, klommen de twee gebroeders Sangama naar de top van een heuvel van grote rotsblokken met doornstruiken waaraan ze hun boerenkleren scheurden en gingen in de namiddag zitten wachten en kijken. Na ruim een uur zagen ze dat de lucht begon te trillen zoals gebeurt tijdens de warmste uren van de warmste dagen en toen begon de wonderstad voor hun verbaasde ogen te groeien, de stenen gebouwen van het centrum kwamen op uit de rotsgrond, net als de majesteit van het koninklijk paleis en de eerste grote tempel. (Die zou altijd bekend blijven staan als de Ondergrondse Tempel, omdat hij was opgerazen uit een plek onder het oppervlak van de aarde, en ook als de Apentempel, want vanaf het moment dat hij omhoogrees, zat hij vol langstaartige grijze tempelapen van het ras dat bekendstaat als Hanuman-langoeren, die met elkaar kwetterden en de vele klokken van de tempel luidden, en vanwege het enorme beeld van Heer Hanuman zelf dat tegelijkertijd oprees, en bij de poorten kwam te staan.) Dit alles en meer ontsproot in ouderwetse pracht en praal en keek neer op het paleis en de Koninklijke Hof die zich uitstreckte aan het einde van de lange marktstraat. Ook de hutten van modder, hout en koemest van de gewone mensen doken nederig op aan de randen van de stad.

(Een opmerking over apen. Misschien is het nuttig om hier op te merken dat apen een belangrijke rol zullen spelen in Pampa

Kampana's vertelling. In deze vroege verzen valt de welwillende schaduw van de machtige Heer Hanuman over haar bladzijden, en zijn kracht en moed worden kenmerken van Bisnaga, de werkelijk bestaande opvolger van zijn mythische Kishkindha. Later zullen er echter andere, kwaadwillende apen zijn om mee af te rekenen. Het is niet nodig om verder op die gebeurtenissen vooruit te lopen. We wijzen alleen op de dualistische, binaire aard van het apenmotief in het werk.)

Die eerste momenten leefde de stad nog niet echt. Zoals ze zich uitstreckte vanuit de schaduwen van de kale rotsige heuvels leek ze een glanzende kosmopolis die door alle bewoners was verlaten. De villa's van de rijken stonden onbewoond, villa's met stenen funderingen en daarop elegante bouwwerken met zuilen van hout en baksteen; de overdekte marktkramen waren leeg en wachtten op de komst van bloemisten, slagers, kleermakers, wijnhandelaren en tandartsen; in de rosse buurt waren bordelen maar nog geen hoeren. De rivier kolkte voort en de oevers waar wasvrouwen en wasmannen hun werk zouden doen leken in hoopvolle verwachting van wat actie, wat beweging die de plek betekenis zou geven. In de Koninklijke Hof keek het grote Olifantenhuis met zijn elf bogen uit naar de komst van de dikhuiden en hun mest.

Toen begon het leven, en honderden – nee duizenden – mannen en vrouwen werden volgroeid geboren uit de bruine aarde, schudde het stof van hun kleren en dromden door de straten in de avondbries. Zwerfhonden en knokige koeien liepen door de straten, bomen schoten in bloesem en blad, en de lucht wemelde van de papegaaien, ja, en de kraaien. Er lag wasgoed op de rivieroever, koninklijke olifanten trompetterden in hun woonst, en er stonden bewapende wachters – vrouwen! – bij de poorten van de Koninklijke Hof. Buiten de grens van de stad was een legerkamp te zien, een behoorlijk kantonnement waarin een indrukwekkende troepenmacht van nog eens duizenden pasgeboren mensen stond, voorzien van kletterende harnessen en wapens, evenals rijen oli-

fanten, kamelen en paarden en aanvalswapens – stormrammen, katapulten en zo meer.

‘Zo moet het voelen om een god te zijn,’ zei Bukka Sangama met trillende stem tegen zijn broer. ‘Om de scheppingsdaad te verrichten, iets wat alleen de goden kunnen.’

‘We moeten nu goden worden,’ zei Hukka, ‘om te zorgen dat het volk ons aanbidt.’ Hij keek op naar de hemel. ‘Daar, zie je,’ wees hij. ‘Daar is onze vader, de Maan.’

‘Nee.’ Bukka schudde zijn hoofd. ‘Daar komen we nooit mee weg.’

‘De grote Maangod, onze voorvader,’ zei Hukka, die het ter plekke verzon, ‘had een zoon die Budha heette. En na een aantal generaties kwam de familielijn bij de Maankoning van de mythische tijd. Pururavas. Zo heette hij. Hij had twee zonen, Yadu en Turvasu. Men zegt ook wel dat het er vijf waren, maar volgens mij is twee genoeg. En wij zijn de zonen van de zonen van Yadu. Zo maken we deel uit van het illustere Nageslacht van de Maan, net als de grote krijger Arjuna in de *Mahabharata* en zelfs Heer Krishna zelf.’

‘We zijn met zijn vijven,’ zei Bukka. ‘Vijf Sangama’s, net als de vijf zonen van de Maankoning. Hukka, Bukka, Pukka, Chukka en Dev.’

‘Dat mag dan zo zijn,’ zei Hukka. ‘Ik zeg dat twee wel genoeg is. Onze broers hebben geen hoogstaand karakter. Ze zijn onbeschaafd. Ze zijn onwaardig. Maar ja, we zullen moeten bedenken wat we met ze doen.’

‘Laten we naar beneden gaan en het paleis eens bekijken,’ stelde Bukka voor. ‘Ik hoop dat er heel veel bedienden en koks zijn en niet alleen een stel lege staatsievertrekken. Ik hoop dat er bedden zijn zo zacht als wolken en misschien ook een vrouwenvleugel met kant-en-klare echtgenotes van onvoorstelbare schoonheid. We moeten het vieren, toch? We zijn geen koeherders meer.’

‘Maar koeien blijven belangrijk voor ons,’ opperde Hukka.

‘Metaforisch, bedoel je?’ vroeg Bukka. ‘Ik ben niet van plan nog te gaan melken.’

‘Ja,’ zei Hukka Sangama. ‘Metaforisch natuurlijk.’

Ze zwegen beiden een tijdje, onder de indruk van wat ze tot stand hadden gebracht. ‘Als iets zo uit niets kan ontstaan,’ zei Bukka ten slotte, ‘dan is misschien alles mogelijk in deze wereld, en kunnen we echt verheven mannen worden, hoewel we ook verheven gedachten zullen moeten hebben, en daar hebben we geen zaden voor.’

Hukka’s gedachten gingen een andere kant op. ‘Als we mensen kunnen kweken als tapiocaplanten,’ mijmerde hij, ‘dan maakt het niet uit hoeveel soldaten we in de strijd verliezen, want dan zijn er meer dan genoeg waar ze vandaan kwamen, en daarom zullen we onoverwinnelijk worden en in staat zijn om de wereld te veroveren. Deze duizenden zijn nog maar het begin. We zullen honderdduizenden burgers kweken, misschien een miljoen, en ook een miljoen soldaten. Er zijn meer dan genoeg zaden over. We hebben nauwelijks de helft van de zak gebruikt.’

Bukka dacht aan Pampa Kampana. ‘Ze had het steeds over vrede, maar als ze dat zo graag wil, waarom kweekte ze dan dit leger?’ vroeg hij zich af. ‘Wil ze echt vrede, of wraak? Voor de dood van haar moeder, bedoel ik.’

‘Het is nu aan ons,’ zei Hukka. ‘Een leger kan zowel een kracht voor vrede als voor oorlog zijn.’

‘En nog iets wat ik me afvraag,’ zei Bukka. ‘Die mensen daar beneden, onze nieuwe burgers – de mannen bedoel ik – denk je dat ze besneden zijn of niet?’

Hukka peinsde over deze vraag. ‘Wat wil je doen?’ vroeg hij ten slotte. ‘Wil je daarnaartoe gaan en ze allemaal vragen hun *lungis* te openen, hun *dhoti* naar beneden te trekken, hun sarong los te knopen? Denk je dat dat een goed begin is?’

‘Het punt is,’ antwoordde Bukka, ‘dat het me niet echt iets uitmaakt. Het is waarschijnlijk een mengeling, en wat dan nog.’

‘Precies,’ zei Hukka. ‘En wat dan nog.’

‘Dus mij maakt het niets uit als het jou niets uitmaakt,’ zei Bukka.

‘Het maakt mij niets uit,’ antwoordde Hukka.

‘Dus wat dan nog,’ stelde Bukka vast.

Ze zwegen weer, uitkijkend over het wonder, en probeerden de onbegrijpelijkheid, de schoonheid, de gevolgen ervan te bevatten. ‘We zouden ons moeten gaan voorstellen,’ zei Bukka na een tijdje. ‘Ze moeten weten wie het voor het zeggen heeft.’

‘Het heeft geen haast,’ antwoordde Hukka. ‘Ik denk dat we ons nu allebei een beetje gek voelen, omdat we midden in een grote gekte zitten, en we hebben allebei even nodig om het te verwerken, en weer greep op ons gezonde verstand te krijgen. En in de tweede plaats...’ Hier zweeg hij even.

‘Ja?’ drong Bukka aan. ‘Wat is er in de tweede plaats?’

‘In de tweede plaats,’ zei Hukka langzaam, ‘moeten we besluiten wie van ons als eerste koning wordt, en wie op de tweede plaats komt.’

‘Nou,’ zei Bukka hoopvol, ‘ik ben de slimste.’

‘Dat valt te bezien,’ zei Hukka. ‘Ik ben hoe dan ook de oudste.’

‘En ik ben de aardigste.’

‘Ook dat valt te bezien. Maar ik herhaal: Ik ben de oudste.’

‘Ja, je bent oud. Maar ik ben dynamischer.’

‘Dynamisch is niet hetzelfde als koninklijk,’ zei Hukka. ‘En ik blijf de oudste.’

‘Je zegt het alsof het een soort gebod is,’ protesteerde Bukka. ‘De oudste gaat voor. Waar staat dat? Waar staat dat geschreven?’

Hukka’s hand ging naar het gevest van zijn zwaard. ‘Hier,’ zei hij.

Er vloog een vogel voor de zon langs. De aarde zelf haalde diep adem. De goden, als er goden waren, hielden op met doen wat ze aan het doen waren en letten op.

Bukka gaf toe. ‘Oké, oké,’ zei hij, zijn handen in overgave opgestoken. ‘Je bent mijn oudere broer en ik houd van je en jij gaat voor.’

‘Dank je,’ zei Hukka. ‘Ik houd ook van jou.’

‘Maar,’ voegde Bukka eraan toe, ‘ik mag het volgende kiezen.’

‘Afgesproken,’ zei Hukka die nu koning Hukka – Hukka Raya I – was. ‘Jij mag als eerste uit de slaapkamers in het paleis kiezen.’

‘En uit de concubines,’ benadrukte Bukka.

‘Ja, ja,’ zei Hukka Raya I met een geërgerd zwaaitje van zijn hand. ‘En uit de concubines.’

Na nog een korte stilte deed Bukka een poging tot een verheven gedachte. ‘Wat is een mens?’ vroeg hij zich af. ‘Ik bedoel, wat maakt ons tot wat we zijn? Zijn we allemaal begonnen als zaden, zijn al onze voorouders groenten, als we ver genoeg teruggaan? Of zijn we voortgekomen uit vissen, zijn we vissen die leerden lucht te ademen? Of misschien zijn we koeien die onze uiers en twee van onze poten hebben verloren. Op de een of andere manier vind ik de groentemogelijkheid het meest verontrustend. Ik wil niet ontdekken dat mijn overgrootvader een aubergine was, of een erwt.’

‘En toch zijn uit onze zaden onze onderdanen geboren,’ zei Hukka hoofdschuddend. ‘Dus de groentemogelijkheid is het waarschijnlijkst.’

‘Dingen zijn simpeler voor groente,’ peinsde Bukka. ‘Je hebt je wortels, dus je kent je plaats. Je groeit, en je dient je doel door je voort te planten en dan geconsumeerd te worden. Maar wij zijn wortelloos en we willen niet worden opgegeten. Dus hoe worden we geacht te leven? Wat is een menselijk leven? Wat is een goed leven en wat niet? Wie en wat zijn die duizenden die we net tot leven hebben gewekt?’

‘De vraag van de oorsprong,’ zei Hukka ernstig, ‘moeten we aan de goden overlaten. De vraag die we moeten beantwoorden is deze: nu wij ons hier bevinden – en zij, onze zaad mensen, daar beneden – hoe moeten we leven?’

‘Als we filosofen waren,’ zei Bukka, ‘konden we die vragen filosofisch beantwoorden. Maar we zijn maar arme koeherders, die weinig succesvolle soldaten werden, en plotseling boven onze stand zijn uitgestegen, dus we kunnen beter naar beneden gaan en beginnen, en de antwoorden vinden door daar te zijn en te zien hoe het loopt. Een leger is een vraag, en het antwoord op de vraag van het leger is vechten. Een koe is ook een vraag, en het antwoord op de vraag van de koe is melken. Daar beneden is een

stad die uit het niets is verschenen en dat is een grotere vraag dan ons ooit is gesteld. En dus is het antwoord op de vraag van de stad er wonen.'

'Bovendien,' zei Hukka, 'moeten we opschieten voordat onze broers arriveren en proberen ons te vlug af te zijn.'

Maar de twee broers bleven als bedwelmd op de heuvel, en keken roerloos naar het gedoe van de nieuwe mensen in de straten van de nieuwe stad onder hen, vaak ongelovig hun hoofd schuddend. Het was alsof ze niet naar die straten daar beneden durfden, bang waren dat het allemaal een soort hallucinatie was, en dat het bedrog zou worden onthuld, het visioen zou oplossen zodra ze er binnen gingen, en dat ze zouden terugkeren naar de eerdere nietigheid van hun leven. Misschien was hun staat van verbijs-tering de reden waarom ze niet opmerkten dat de mensen in de nieuwe straten, en in het legerkamp erachter, zich merkwaardig gedroegen, alsof ook zij een beetje gek waren geworden omdat ze hun plotse bestaan niet konden bevatten en niet goed raad wisten met het feit dat ze uit het niets tot leven waren gewekt. Er was een heleboel geschreeuw en gehuil, en sommige mensen rolden over de grond, in de lucht schoppend en boksend alsof ze wilden zeggen: *waar ben ik, laat me eruit*. Op de groente- en fruitmarkt gooiden mensen koopwaar naar elkaar, en het was niet duidelijk of ze speelden of hun ongerichte woede uitdrukten. Ze leken eigenlijk niet in staat om uit te drukken wat ze echt wilden, voedsel, of onderdak, of iemand die hun de wereld zou uitleggen en hun een veilig gevoel geven, iemand die hun met zachte woorden de blijde illusie kon geven dat ze begrepen wat ze niet konden begrijpen. De gevechten in het legerkamp, waar de nieuwe mensen wapens droegen, waren gevaarlijker, en er vielen gewonden.

De zon dook al naar de horizon toen Hukka en Bukka eindelijk de stenige helling af kwamen. Terwijl de avondschaduwen lengden over de vele raadselachtige rotsblokken die overal langs hun pad lagen, hadden ze allebei het gevoel dat de stenen menselijke gezichten kregen, met holle ogen die hen nauwkeurig bestudeerden, alsof ze vroegen: *Wat? Hebben deze oninteressante figuren*

een hele stad tot leven gebracht? Hukka, die al koninklijke allures begon te krijgen, als een jongetje dat de nieuwe verjaardagskleren aanpast die zijn ouders op het voeteneind van zijn bed hebben gelegd terwijl hij sliep, negeerde liever de starende stenen, maar Bukka werd bang, omdat de stenen geen vrienden leken en makkelijk een lawine konden beginnen waardoor de twee broers voorgoed begraven zouden worden nog voordat ze in hun roemrijke toekomst konden stappen. De nieuwe stad was omringd door dit soort stenige hellingen, behalve langs de oever van de rivier, en alle rotsblokken op de heuvels leken nu reuzenhoofden te zijn geworden, met een vijandige frons op hun gezicht, en een mond die op het punt stond te spreken. Ze spraken nooit, maar Bukka maakte in zijn hoofd een aantekening. ‘We zijn omringd door vijanden,’ zei hij tegen zichzelf, ‘en als we ons daar niet snel tegen verdedigen, zullen ze over ons heen denderen en ons vermorzelen.’ Hardop zei hij tegen zijn broer de koning: ‘Weet je wat deze stad niet heeft, en zo snel mogelijk moet hebben? Muren. Hoge, dikke muren, sterk genoeg om elke aanval te weerstaan.’

Hukka knikte instemmend. ‘Bouw ze,’ zei hij.

Toen liepen ze de stad in, en bij het vallen van de avond kwamen ze in de dageraad van de tijd terecht, midden in de chaos die de eerste staat van elk nieuw universum is. Inmiddels was een groot deel van hun nieuwe kroost in slaap gevallen, op straat, op de drempel van het paleis, in de schaduw van de tempel, overal. Er hing ook een ranzige geur in de lucht omdat duizenden burgers hun kleren hadden bevuild. Degenen die niet sliepen, leken wel slaapwandelaars, lege mensen met lege ogen, die als robots door de straten liepen, fruit kochten bij de fruitkramen zonder te weten wat ze in hun mand stopten, of fruit verkochten zonder te weten hoe het heette, of, bij de kramen met religieuze parafernalia, waar emailen ogen, roze en witte met zwarte irissen, werden verkocht en gekocht, waar die dingen en nog vele andere snuisterijen om te gebruiken bij de dagelijkse gebeden in de tempel werden gekocht en verkocht zonder dat iemand wist welke godheden graag welke

offers kregen of waarom. Het was nu nacht, maar zelfs in het donker bleven de slaapwandelaars kopen en verkopen, en dwalen door de verwarde straten, en hun glazige aanwezigheden waren nog verontrustender dan de stinkende slapers.

De nieuwe koning, Hukka, was ontzet over de toestand van zijn onderdanen. ‘Het lijkt of die heks ons een koninkrijk van ondermensen heeft gegeven,’ riep hij. ‘Deze lui zijn even hersenloos als koeien, en ze hebben niet eens uiers om ons melk te geven.’

Bukka, de broer met meer verbeelding, legde een troostende hand op Hukka’s schouder. ‘Rustig maar,’ zei hij. ‘Zelfs mensen-baby’s doen er een tijdje over om uit hun moeder te komen en lucht te gaan ademen. En als ze tevoorschijn komen, hebben ze geen idee wat ze moeten doen, en dus huilen ze, lachen ze, piesen en poepen ze en wachten ze tot hun ouders overal voor zorgen. Wat hier gebeurt, denk ik, is dat onze stad nog steeds bezig is geboren te worden, en al die mensen, inclusief alle volwassenen, zijn nu baby’s, en we moeten maar hopen dat ze snel volwassen worden, want we hebben geen moeders om voor ze te zorgen.’

‘En als je gelijk hebt, wat moeten we dan doen met deze halfgeboren meute?’ wilde Hukka weten.

‘We wachten,’ zei Bukka tegen hem, omdat hij niets beters wist te verzinnen. ‘Dit is de eerste les van je nieuwe koningschap: geduld. We moeten onze nieuwe burgers – onze nieuwe onderdanen – de tijd gunnen om echt te worden, om in hun pas geschapen zelf te groeien. Weten ze wel hoe ze heten? Waar denken ze dat ze vandaan komen? Het is een probleem. Misschien veranderen ze snel. Misschien zijn ze tegen de ochtend mannen en vrouwen geworden, en kunnen we overal over praten. Tot dan valt er niets te doen.’

De volle maan barstte uit de hemel als een neerdalende engel en baadde de nieuwe wereld in melkachtig licht. En in die door de maan gezegende nacht aan het begin van het begin begrepen de gebroeders Sangama dat de scheppingsdaad pas de eerste van vele noodzakelijke daden was, dat zelfs de machtige magie van de zaden niet alles kon verschaffen wat nodig was. Zelf waren ze

uitgeput, afgemat door alles wat ze hadden gewrocht, dus gingen ze op weg naar het paleis.

Hier leken andere regels te gelden. Toen ze de overwelfde poort naar de eerste binnenplaats naderden, zagen ze een voltallige bezetting van dienaren als standbeelden voor hen staan, stalmeesters en palfreniers versteend naast hun roerloze paarden, muzikanten op een podium die op hun zwijgende instrumenten leunden, allerlei huisbedienden en hulpjes, gekleed in de opschik die passend was voor dienaren van een koning – tulbanden met kokarde, brokaten jassen, schoenen die opkrulden bij de puntige tenen, halssnoeren en ringen. Zodra Hukka en Bukka door de poort waren, kwam het tafereel tot leven, en was het een en al bedrijvigheid en geroezemoes. Hovelingen kwamen aanrennen om hen te escorteren, en dat waren niet de grote baby's uit de stadsstraten, maar volwassen mannen en vrouwen, welbespraakt en kundig, en volledig tegen hun taak opgewassen. Een lakei naderde Hukka met een kroon op een roodfluwelen kussen en Hukka zette die tevreden op zijn hoofd, en merkte dat hij precies paste. Hij aanvaardde de diensten van de paleisstaff of hij er recht op had, alsof ze hem toekwamen, maar Bukka, die een paar passen achter hem liep, had andere gedachten. *Het ziet ernaar uit dat er zelfs bij magische zaden één regel heerst voor de heersers en een andere voor de overheersten*, peinsde hij. *Maar als de overheersten zich onbeheerst blijven gedragen zal het niet makkelijk worden om over hen te heersen.*

De slaapkamers waren zo weelderig ingericht dat de vraag wie waar sliep zonder veel discussie werd opgelost, en er waren kamerheren om nachtgewaden te brengen en garderobekasten te tonen vol koninklijke kledij die bij hun status paste. Maar ze waren te moe om veel van hun nieuwe thuis in zich op te nemen, of belangstelling te hebben voor concubines, en na een paar tellen waren ze allebei diep in slaap.

De volgende ochtend was alles anders. 'Hoe staat het met de stad vandaag?' vroeg Hukka aan de hoveling die zijn slaapkamer in kwam om het gordijn te openen. Deze persoon draaide zich om

en boog diep. ‘Volmaakt als altijd, sire,’ antwoordde hij. ‘De stad bloeit onder de heerschappij van uwe majesteit, vandaag en elke dag.’

Hukka en Bukka lieten paarden komen en reden de stad in om zelf te zien hoe de zaken ervoor stonden. Ze waren verbijsterd toen ze een bedrijvige metropool aantroffen, krioelend van volwassenen die zich gedroegen als grote mensen en van kinderen die rond hun voeten renden zoals kinderen horen te doen. Het was alsof iedereen hier al jaren woonde, en alsof de grote mensen hier kind waren geweest, en volwassen waren geworden en getrouwd waren en zelf kinderen hadden opgevoed; alsof ze herinneringen en geschiedenissen hadden, en een al lang bestaande gemeenschap vormden, een stad van liefde en dood, tranen en gelach, trouw en verraad, en alles wat de menselijke aard nog meer bevat, alles wat, bij elkaar opgeteld, bijdraagt aan de betekenis van het leven, helemaal uit het niets getoverd door de magische zaden. De geluiden van de stad – straatverkopers, paardenhoeven, het geratel van karren, liedjes en ruzies – vulden de lucht. In het militaire kantonement stond een geweldig leger paraat, wachtend op bevelen van hun heer.

‘Hoe is dit gebeurd?’ vroeg Hukka verbaasd aan zijn broer.

‘Daar is je antwoord,’ zei Bukka wijzend.

Ze kwam aanlopen door de menigte, gekleed in de eenvoudige saffraankleurige kledij van een asceet, met een houten staf in de hand, Pampa Kampana, op wie ze allebei verliefd waren. Er vlamde een vuur in haar ogen dat meer dan tweehonderd jaar niet meer zou worden gedoofd.

‘We hebben de stad gebouwd,’ zei Hukka tegen haar. ‘Wanneer we dat hadden gedaan, zei je, mochten we naar je echte naam vragen.’

Dus vertelde Pampa Kampana haar naam en feliciteerde hen ook. ‘Jullie hebben het goed gedaan,’ zei ze. ‘Ze hadden alleen iemand nodig om hun dromen in hun oren te fluisteren.’

‘Het volk heeft een moeder nodig,’ zei Bukka. ‘Nu hebben ze er een en alles werkt.’

‘De stad heeft een koningin nodig,’ zei Hukka Raya I. ‘Pampa is een goede naam voor een koningin.’

‘Ik kan geen koningin zijn van een stad zonder naam,’ zei Pampa Kampana. ‘Hoe heet ze, die stad van jullie?’

‘Ik zal haar Pampanagar noemen,’ zei Hukka. ‘Omdat ze door jou is gebouwd, niet door ons.’

‘Dat zou ijdelheid zijn,’ zei Pampa Kampana. ‘Kies een andere naam.’

‘Vidyanagar dan,’ zei Hukka. ‘Naar de grote wijze. De stad van wijsheid.’

‘Hij zou dat ook weigeren,’ zei Pampa Kampana. ‘Ik weiger het namens hem.’

‘Dan weet ik het niet,’ zei Hukka Raya I. ‘Misschien Vijaya.’

‘Victorie,’ zei Pampa Kampana. ‘De stad is een overwinning, dat is waar. Maar ik weet niet of dat soort opschepperij wijs is.’

De kwestie van de naam zou onopgelost blijven tot de stotterende vreemdeling in de stad kwam.